

Мариана Тинчева Еклесия

Идвам от Вечността...

Идвам от Вечността и пътувам към нея.
Слязох за глътки живот на тази земя.
С глина и пролетен вятър Творецът извая моето тяло,
после вдъхна душа на скиталец и каза: „Върви!“
Опитах от всичко – от грехове и наслади,
них любов и поисках завинаги да я задържа.
Но за човешкия дух, осъзнах, любовта е нетрайна:
черен цвят имат страстите наши,
а блести вечността.
Там е божествено, тук – мимолетно.
Ръцете ни вадят отломки от древността.
Днес не откриваме Новия свят
с платната на ветроходи,
летим отвъд океана, клонираме клетки, не ходим пеша...
Днес падат бетонни стени, създаваме нови прегради.
Сътворен от земя, човешкият свят се руши.
След векове ще разкриват като античност
днешни могъщи държави
и ще се питат що за хора са населявали тази земя?
Ще изгубят значимост имена и велики събития,
от таланти, шедьоври и просяци няма да има следа.
Все така сред далечни съзвездия
децата ни ще откриват всемирни послания...
Аз ще ви чакам –
облечени само с любов и надежда
във вечността.

25 ноември 2006 г.
София

КРАЙ

© 2006 Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10468>]